

Mestre, quan heu vingut?

Molts cops sentim Jesús lluny, ens sembla que ens ha deixat a l'estacada, que s'ha tornat sord i mut, no obstant malgrat el desencís ens trobem amb ell. Tenim la sensació de que ha arribat, no sabem com ni exactament quan.

Ell sempre havia estat al nostre costat, però nosaltres l'havíem perdut de vista, Déu Pare està en nosaltres i nosaltres estem en ell, però com que no el sentim parlar acabem oblidant la seva presència.

La Mare Déu ens té en ella tant com una mare que sent el fill tirar coces dins seu. Però ens creiem fora i ens distraiem, les coses, els afers de la vida fan un vel que l'oculta.

Malgrat tot, que bo seria, per nosaltres, adonar-nos que trobem el Pare del cel, la Mare amor diví a faltar! Perquè és quan sentiríem realment la seva acció amorosa en nosaltres i per nosaltres.

No cal buscar-lo, el tenim ficat fins al moll de l'os, com l'infant ocupat a conèixer la vida, a descobrir el món, no es recorda de la mare, però en el seu inconscient sap que en qualsevol moment es pot refugiar entre els seus braços-.

La gent, sabia on anar a buscar Jesús. Nosaltres també sabem on Jesús està i on el trobarem, en la germana, en el germà que ens necessita per consolar-lo, per ajudar-lo, per servir-lo, per estimar-lo

Però tenim un altre lloc on trobar-lo, l'eucaristia. L'eucaristia és, al meu entendre, l'alfa i l'omega de l'espiritualitat cristiana. Al meu parer qualsevol trobada en la oració, hauria d'acabar en una comunió.

P. G.